

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

**Ferenc pápa beszéde
a déli Regina Caeli elimádkozásakor
2017. május 7.**

A Jézushoz fűződő érzelmi kapcsolat is nagyon fontos

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Ezen a vasárnapon, melyet „jó pásztor vasárnapjának” hívunk (vö. Jn 10,1–10), Jézus két, egymást kiegészítő képpel jellemzi magát az evangéliumban. Az egyik a pásztor képe, a másik az akol kapujának a képe. A nyájnak, melybe valamennyien beletartozunk, egy akol a lakhelye, amely menhelyül szolgál, ahol a juhok a fáradságos út után tartózkodnak és pihennek. Az akolt kerítés veszi körbe, melynek kapujában őr áll. A nyájhoz különféle személyek közelítenek: van, aki a kerítés kapuján lép be, és van, aki „másfelől hatol be” (Jn 10,1). Az első a pásztor, a második egy idegen, aki nem szereti a juhokat, aki más érdekből akar bejutni. Jézus az első személlyel azonosítja magát, akinek meghitt kapcsolata van a bárányokkal. Ezt hangjával fejezi ki, amellyel hívja őket, és amelyet a juhok felismernek és követnek (vö. Jn 10,3). Jézus azért hívja őket, hogy kivezesse őket, a füves legelőkre, ahol bőséges táplálékra találnak.

A második kép, amellyel Jézus bemutatkozik, a „juhok kapuja” (Jn 10,7). Azt mondja ugyanis: „Én vagyok a kapu: aki rajtam keresztül megy

be, megmenekül” (Jn 10,9), vagyis élete, bőséges élete lesz (vö. Jn 10,10). Krisztus, a jó pásztor, az emberiség üdvösségének kapujává vált, mert feláldozta életét juhaiért.

Jézus, a jó pásztor és a juhok kapuja, olyan vezető, akinek hatalma a szolgálatban fejeződik ki, olyan vezető, aki úgy parancsol, hogy életét adja, és másoktól nem kéri azt, hogy feláldozzák életüket. Egy ilyen vezetőben lehet bízni, ahogy a juhok is hallgatnak pásztoruk hangjára, mert tudják, hogy vele jó és bőséges legelőkre mennek. Elég egy jelzés, egy hívó szó, és ők követik, engedelmeskednek, elindulnak annak hangjára, akit baráti, erős és gyengéd jelenlétként érzékelnek, aki irányít, védelmez, vigasztal és gyógyít.

Ilyen nekünk Krisztus. A keresztyén tapasztalatnak van egy olyan dimenziója, amelyről talán kissé megfeledkezünk: a spirituális, érzelmi dimenzió. Az, hogy érezzük: különleges kötelék fűz minket az Úrhoz, mint a juhokat pásztorukhoz. Olykor túlságosan racionalizáljuk a hitet, és azt kockáztatjuk, hogy elveszítjük annak a hangszínnel, Jézus, a jó pásztor hangszínének érzékelését, amely ösztönöz és lenyűgöz. Ahogy a két emmauszi tanítvánnyal történt, akiknek lángolt a szíve, miközben a feltámadt Jézus beszélt hozzájuk útjuk során. Ez az a csodálatos tapasztalat, hogy érezzük: Jézus szeret minket. Tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Én érzem, hogy Jézus szeret engem?” Számára mi sosem idegenek vagyunk, hanem barátok és testvérek. Ugyanakkor nem mindig könnyű felismerni a jó pásztor hangját. Vigyázzatok! Mindig fennáll a veszély, hogy sok más hang lármája eltereli figyelmünket. Ma arra kapunk meghívást, hogy ne hagyjuk, hogy elvonják figyelmünket a világ hamis bölcselkedései, hanem Jézust, a feltámadottat kövessük, mint egyedüli biztos vezetőnket, aki értelmet ad életünknek.

Ma, a hivatások világnapján – amikor főleg papi hivatásokért imádkozunk, azért, hogy az Úr küldjön jó pásztorokat –, fohászkodjunk Szűz Máriához: ő kísérje azt a tíz új papot, akiket most délelőtt szenteltem fel. Megkértem közülük négyet, akik a római egyházmegyéhez tartoznak, hogy jöjjenek ide mellém az ablakba, hogy velem együtt adják az áldást. Szűz Mária támogassa mindazokat, akiket Krisztus meghívott, hogy készségesen és nagylelkűen kövessék az ő hangját.

*Fordította: Tőzsér Endre
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*

Csukás István:

Istenke, vedd térdedre édesanyámat

Istenke, vedd térdedre édesanyámat,
ringasd szelíden, mert nagyon elfáradt,
ki adtál életet, adj neki most álmot,
és mivel ígértél, szavadat kell állnod,
mert ő mindig hitt és sose kételkedett,
szájára suttogva vette a nevedet.
Én nem tudom felfogni,
/ hogy többé nincsen,
s szemem gyöngye
/ hogy a semmibe tekintsen,
hová a fény is csak úgy jár, hogy megtörve:
helyettem nézzél be a mély sírgödörbe,
próbálkozz, lehelj oxigént, tüdőd a lomb!
Nem is válaszolsz,
/ kukac-szikével boncolod,
amit összeraktál egyszer
/ végtelen türelemmel,
csak csont, csak por,
/ami volt valamikor ember,
mivel nem csak Minden vagy:
/ vagy a Hiány,
magadat operáld e föld alatti
/ambulancián.
Mi mit nyel el a végén, fásultan szitálod
a semmiből a semmibe a létező világot,
anyát és gyereket, az élőt s a holtat,
s mert Te teremtetted, nem is káromolhat,
csak sírhat vagy könyöröghet,
/hogy adj neki békét,
nem tudjuk, hogyan kezdődött,
/de tudjuk a végét;
én sem káromollak,
/ hallgasd meg imámat:

Istenke, vedd térdedre édesanyámat!